

[Thuis](#) [Blog](#) [Rechtsmiddelen](#)

Rechtsmiddelen

By [Joost Nan](#) 3 days ago 3670 keer bekeken[Geen opmerkingen](#)

In geval van strafvorderlijk conservatoir beslag ex art. 94a Sv, is een rechterlijke machtiging vereist (zie art. 103 Sv). In dat verband geldt voor een civiel conservatoir beslag hetzelfde (zie art. 700 lid 1 Rv). Anders dan in civilibus is in het strafrecht de officier van justitie niet gehouden om binnen een bepaalde termijn de hoofdzaak tegen de verdachte in te stellen/aan te brengen. Dat maakt dat een gelegd strafvorderlijke conservatoir beslag lang kan duren alvorens er duidelijkheid bestaat over het einde van de zaak en de beslissing op het beslag. Dat is anders als de beslagene afstand van het voorwerp doet of de officier van justitie besluit het voorwerp aan de beslagene of een rechthebbende (terug) te geven.

In modernisering strafvordering wordt opgemerkt dat het einde van het beslag wettelijk beter geregeld dient te worden, omdat niet in alle gevallen een beslissing over het beslag is geregeld. Beslagen kunnen lang lopen. Wie wel eens heeft geprobeerd om een strafvorderlijk conservatoir beslag opgeheven te krijgen, weet dat op hem een zware last rust. Dat het beslag al enige tijd duurt en er nog geen zittingsdatum in zicht is, maakt dat in principe vaak niet anders. De weg van het rechtsmiddel artikel 552a Sv is lang, heel lang. Bij klaagschriften die nu kunnen worden ingediend tegen beslag ligt de verantwoordelijkheid volledig bij de beslagene of degene die stelt rechthebbende te zijn. In de eerste fase van beslag vind ik dat niet onredelijk, maar het systeem zit nu zo in elkaar dat als een belanghebbende niet piept, de officier van justitie veelal niet of niet snel een beslissing op het beslag zal nemen.

Zou het wat dat betreft niet goed zijn dat aan de officier van justitie door de rechter-commissaris een termijn wordt gesteld waarbinnen hij de hoofdzaak (vervolging en/of ontneming) tegen de verdachte moet aanbrengen en dat het beslag anders van rechtswege komt te vervallen? Daarmee wordt de officier van justitie tot spoed gemaand en wordt voorkomen dat het dossier na het gelegde beslag weer tijden lang in de kast verdwijnt, omdat er voor de officier van justitie verder geen haast in de zaak geboden is. Hij heeft immers van het gelegde beslag geen last.

Daarbij is voorstelbaar dat het beslag mogelijkerwijs wel zou moeten voortduren, maar de officier van justitie de zaak nog niet kan aanbrengen. Zoals ook in het burgerlijk procesrecht het geval is, zou de officier van justitie dan de mogelijkheid moeten hebben om verlenging van de termijn te vragen. Dat zou dan een procedure bij de rechter-commissaris kunnen zijn (of de raadkamer), waarvoor de beslagene dan ook wordt opgeroepen (en eventueel andere belanghebbenden). Daarbij zou de beklagrechtter vervolgens moeten bezien of het voortduren van het beslag inderdaad noodzakelijk is en het (zeer) waarschijnlijk is dat het beslag ergens toe zal leiden. Daarmee wordt de bal bij de officier van justitie gelegd. Nu is het immers zo dat de beslagkamer hoofdzakelijk moet bezien of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de verdachte een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen (NJ 2010/654, r.o. 2.14). Dat moet omgekeerd worden.

Daar waar het gaat om beslag dat kan blijven voortduren, omdat het voorwerp mogelijkerwijs verbeurd kan worden verklaard of kan worden onttrokken aan het verkeer (zie deels artikel 94 Sv), zou een soortgelijke regeling als voor het conservatoir beslag moeten gelden. Beslag dat rust op de grondslag dat bij einduitspraak het voorwerp verbeurd zal worden verklaard of bij (eind)uitspraak zal worden onttrokken aan het verkeer, heeft een bewarend karakter. Daarmee is mijns inziens meer sprake van conservatoir beslag dan van klassiek beslag waaronder ook het bewijsbeslag valt (in de zin dat het beslag noodzakelijk is om de waarheid aan het licht te brengen of om wederrechtelijke verkregen voordeel aan te tonen). Als het beslag nog nodig is voor waarheidsvinding, dan dient het natuurlijk voort te duren. Maar ook daar geldt dat de officier van justitie niet altijd vaart maakt met het onderzoek. Het is de beslagene die daarvan dan de dupe is en via een klaagschrift aan de bel moet trekken. Ook dat is na verloop van tijd volgens mij onredelijk.

Ook bij klassiek (bewijs)beslag zou mijns inziens daarom een termijn moeten worden gesteld waarbinnen de officier van justitie in beginsel de zaak moet aanbrengen, dan wel dat het beslag na verloop van tijd van rechtswege vervalt tenzij de rechter-commissaris (of de raadkamer) instemt van een verlenging. Op de vordering van de officier van justitie om het beslag te laten voortduren dienen de beslagene en wellicht andere belanghebbenden te worden opgeroepen en te worden gehoord. Anders dan nu het geval is zouden zij dus niet de rechter op andere gedachten dienen te brengen dat het beslag niet zou moeten voortduren, maar is het aan de officier van justitie om nut en noodzaak van het wel voortduren daarvan aan de rechter kenbaar te maken.

Ik denk dan dat eerder door de officier van justitie op een beslag zal worden beslist. Beslag wordt dan sneller zijn probleem in plaats van dat van de beslagene en andere rechthebbenden.

[#rechtsmiddelen](#), [#consevatoir beslag](#), [#modernisering](#), [#rechterlijke machtiging](#) Posted in: [Strafrecht blog](#)[LAAT EEN OPMERKING ACHTER](#)

Sdu © 2017

[Disclaimer](#)[Sitemap](#)